

— А бе кой ще закача тази стръвница . . . Пъкъ и мога ли?

— Какъ да не можешъ? — Усмихна се щурецътъ.

— Ей така, не мога. Тя е хиляди пжти по-голѣма отъ мене и може да ме погуби само съ едно подухване.

— Ами ако се нападне подъ земята?

— Какъ подъ земята?

— Ей тъй. Ще викнешъ всичкитѣ си роднини и ще издълбаете една дълбока яма тъкмо предъ мечата дупка, като оставите само единъ тънъкъ пластъ земя отгоре, за да не се забелязва нищо. И щомъ излѣзе мечката, хопъ. . . въ ямата. . .

— Ура! — извика мравката и като стрела полетѣ надолу.

Щурецътъ пакъ остана самъ и, като се усмихна на своя голѣмъ умъ, взе цигулката, покачи се на единъ магарешки бодилъ и засвири.

Както каза щурецътъ, така сториха и мравкитѣ.

Когато една сутринъ привършиха цѣлата си работа, тѣ повикаха щуреца и се спотаиха на едно дърво.

По едно време мечката подаде главата си и изрева отъ радостъ. Бѣше пекнало пакъ хубаво пролѣтно слънце. Тя изведе дветѣ си мечета, улови ги за преднитѣ крака и затропа хоро.

Но въ този мигъ земята се продъни и мечката, заедно съ дветѣ мечета, се намѣри на дъното на ямата. Мечката жално изрева, но въ отговоръ на нейния ревъ едно гръмогласно ура разтърси близкото дърво, надвесено надъ самата яма.

Мечката дигна глава и видѣ на дървото хиляди и хиляди малки мравки. А срѣдъ тѣхъ единъ щурецъ свирѣше на цигулка и пѣеше:

Мецо ле, мецо-мецано,
Съ рунтаво руно непрано,
Не ти ли стигатъ, мецано,
Зайчета, вълци, лисици,
И толкозъ птици, пернати,
Та тръгна, мецо-мецано,
Малкитѣ мравки да ядешъ,
И въ тази яма да умрешъ! . . .

Владимиръ Русалиевъ